

Arrest

nr. 154 432 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SENAWE, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2002 werd het verblijf van verzoeker in Nederland geweigerd omdat hij werd aangemerkt als oorlogsmisdadiger.

Bij beschikking van 18 februari 2002 werd in Nederland verzoekers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde gelet op de ernstige redenen om te veronderstellen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen bedoeld in artikel 1F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Op 27 november 2006 vroeg verzoeker opnieuw een verblijfsvergunning aan in Nederland, omwille van een “*verblijf bij echtgenote*”. Dit verblijf werd op 28 november 2006 afgewezen.

Op 23 december 2008 diende verzoeker in België een eerste aanvraag in tot vestiging in functie van zijn echtgenote die de Nederlandse nationaliteit verkregen heeft..

Op 20 maart 2009 werd verzoeker ongewenst verklaard in Nederland.

Op 22 april 2009 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Inmiddels had ook zijn echtgenote reeds een beslissing tot weigering van verblijf ontvangen.

Op 29 mei 2009 werd de voormelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ingetrokken. Diezelfde dag werd een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het beroep van verzoeker werd door de Raad verworpen op 9 oktober 2009 bij arrest nr. 32 554.

Op 4 mei 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote, die op 7 april 2010 haar E-kaart mocht ontvangen.

Op 14 september 2010 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 26 november 2010 bij arrest nr. 51 727.

Op 21 december 2010 diende verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote.

Op 1 februari 2011 werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 28 april 2011 bij arrest nr. 60 337.

Op 18 mei 2011 diende verzoeker een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote.

Op 13 oktober 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 28 april 2011 bij arrest nr. 75 605.

Op 1 februari 2013 diende verzoeker een vijfde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote. Op 7 mei 2013 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoeker werd verworpen op 24 september 2014 bij arrest nr. 130.033

Op 20 oktober 2014 diende verzoeker een zesde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote. Op 15 april 2015 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20).

Deze bijlage 20 vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.10.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Gezien betrokkene reeds vijf maal eerder een aanvraag gezinshereniging indiende die telkens geweigerd werd om reden van openbare orde.

Gezien betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing in beroep is gegaan en deze vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring telkens werd verworpen;

Gezien de laatste verwerping van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie dateert van 7/05/2013 en de laatste verwerping van het beroep tot nietigverklaring dateert van 16/10/2014 (Arrest nr 130 033 van 24 september 2014 in de zaak RvV 131 574/VIII) Betrokkene legt geen nieuwe elementen voor.

Het recht op verblijf wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: betrokkene werd op 20.03.2009 ongewenst verklaard in Nederland. Betrokkene is uitgeprocedeerd als asielzoeker sinds 2006.

Het verblijf van betrokkene werd in 2002 geweigerd in Nederland omdat hij aangemerkt werd als oorlogsmisdadiger. In een beschikking van 18.02.2002 wordt het volgende overwogen: 'volgens artikel 3.77 Vb lid 1 onder a kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig gemaakt heeft aan de gedragingen bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Heden is beslist dat artikel 1 F op de asielaanvraag van betrokkene van toepassing is. Het beroep tegen deze beschikking werd ongegrond verklaard op 03.02.2006. Betrokkene heeft op 27 november 2006 een verblijfsvergunning bij de echtgenote aangevraagd. Deze is op 28 november 2006 afgewezen, geen schorsende werking.

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Op 5 mei 2015 diende verzoeker een zevende aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van 5 mei 2015 tot 19 oktober 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

Gelet op het feit dat verzoeker in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, waarop ter terechtzitting werd gewezen, heeft hij geen belang bij het bestrijden van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een attest van immatriculatie houdt immers een tijdelijk verblijfsrecht in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)), wat maakt dat er geen belang meer is bij het bestrijden ervan. Dienvolgens wordt het tweede middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet behandeld.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf

3.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

"De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 15.04.2015 verworpen wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan wordt aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich op artikel 43 van de vreemdelingenwet, een weigering om reden van openbare orde.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden; 2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; 3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen; 4° (alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.) (Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenen betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.)

[1 Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.]”

Zoals eerder aangegeven is verzoeker geen oorlogsmisdadiger, hij heeft dit enkel verklaard in de hoop zo asiel te verkrijgen .

Verzoeker heeft al meermaals de bewijzen geleverd, zoals zijn paspoort, zijn geboorte akte, zijn diploma, zijn militair zakboekje en zijn blanco strafregister, die aantonen dat hij verre van een oorlogsmisdadiger is.

Zijn militair zakboekje maakt geen melding van enige betrokkenheid in enige oorlog en zijn blanco strafregister bewijst dat er nooit criminele feiten werden gepleegd.

Verweerder is inderdaad onzorgvuldig tewerk gegaan bij zijn verklaring als zogenaamde oorlogsmisdadiger, maar hij heeft duidelijk het tegendeel bewezen. Zijn valse verklaring volgt hem nu al jaren, verzoeker heeft hier dan ook spijt van en probeert met handen en voeten te bewijzen dat hij een goede huisvader is. Er kan met zekerheid gesteld worden dat het gedrag van verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, zoals omschreven in artikel 43,2° van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij laat immers na om weer te geven welke elementen toe laten om te stellen dat verzoeker actueel nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het louter herhalen van een beschikking dd. 18.02.2002

(bevestigd in 2006) waaruit zou blijken dat verzoeker een oorlogsmisdadiger is, is onvoldoende om in 2015 nog te kunnen doen gelden dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de samenleving vormt.

Verwerende partij vermeldt ook niet waarom het feit dat verzoeker in 2009 ongewenst verklaard werd in Nederland, vandaag de dag nog zou betekenen dat hij een gevaar stelt voor de openbare orde.

Ook het louter stellen dat vorige aanvragen tot gezinshereniging werden geweigerd om redenen van openbare orde, is onvoldoende om aan te tonen dat er actueel nog een gevaar is voor de openbare orde.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat verwerende partij het individuele geval van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Enige nadere motivering zou toch aangevoerd moeten worden, aangezien het vaststaat dat verzoeker een gezinsleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Hij is namelijk gehuwd met een Nederlandse vrouw, en heeft kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben. Verwerende partij laat na om aan te geven waarom er in dit specifieke geval toch voldoende ernstige redenen kunnen zijn om te kunnen stellen dat het artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernoverweging van de bestreden beslissing is dat verzoeker geen nieuwe elementen voorlegt ter ondersteuning van zijn vestigingsaanvraag. Op grond hiervan wordt opnieuw artikel 43 van de Vreemdelingenwet toegepast, zoals in de in punt 1 bedoelde beslissingen. Verzoeker brengt tegen de vaststelling dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht helemaal niets in.

Verzoeker somt de elementen op die zijn zaak kenmerken doch dit zijn geen nieuwe elementen, minstens toont hij dit niet aan. De in punt 1 vermelde verwerpingsarresten van de Raad, die allemaal gezag en kracht van gewijsde hebben, werden getroffen ten aanzien van beslissingen tot weigering van verblijf die gegrond zijn op de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en waarbij de elementen die verzoeker thans opsomt (hij heeft enkel verklaard oorlogsmisdadiger te zijn in de hoop zo asiel te krijgen en hij heeft dit aangetoond aan de hand van een paspoort, geboorteakte, diploma, militair zakboekje en blanco strafregister) en waarvan hij stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift reeds beoordeeld werden. Verzoekende partij kan hiervan niet onwetend zijn te meer daar ze bij de in punt 1 vermelde procedures bij de Raad telkens werd bijgestaan door de huidige raadsman. Door geen nieuwe elementen aan te brengen bij de verwerende partij kan verzoeker geen herbeoordeling van zijn geval in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet verwachten. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij geen actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving maar hiermee kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen die in hoofdorde stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft voorgelegd. De afsluitende theoretische beschouwingen nopen niet tot een andersluidende conclusie.

3.4. Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient beschouwd te worden is een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde.

Het eerste middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA